

DE RODE DEUR

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De kustmoorden (met James Patterson)

De beller op lijn vier

Oorverdovend (met James Patterson)

Augustus

Jeugdzonde (met James Patterson)

Dracul (met Dacre Stoker)

Het spel

Doodsvonnis (met James Patterson)

Wat ik op zolder bewaar

De schrijfster (met James Patterson)

De rode deur

J.D. Barker

DE RODE DEUR

**De vijftienjarige Anson Bishop was niet van plan te doden
– in ieder geval niet de eerste keer**

Vertaald door Jan Pott

ISBN 978-90-492-1450-0
ISBN 978-94-023-3130-1 (e-book)
ISBN 978-90-492-1502-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The First Scarlet Door*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Jonathan Dylan Barker
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk,
New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of
op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar
technologies.

The present is just a pleasant interruption to the past

– Something Corporate, ‘Konstantine’

They say the devil’s water, it ain’t so sweet

You don’t have to drink right now

But you can dip your feet

Every once in a little while

– The Killers, ‘When You Were Young’

DAGBOEK

Ik was niet van plan te doden.

In ieder geval niet de eerste keer.

Het werd natuurlijk wel gemakkelijker.

Na verloop van tijd.

Met een beetje meer afstand.

En... oefening.

Zoals dat met alles gaat.

Daarmee wil ik niet zeggen dat ik ervan genoot. Ik geniet nooit van het doden, niet zoals je van de aangename zaken van het leven kunt genieten – iemand aanraken van wie je houdt, een eerste lik van een ijsje, een zacht bed na een loodsware dag. De geur van een puppy. Wie houdt er niet van de geur van een puppy? Nee, het doden is voor mij nooit iets in die categorie geweest. Het is altijd een middel geweest om een doel te bereiken – om obstakels op te ruimen. Een last die ik voor me geplaatst zag en vervolgens op mijn schouders nam. Er zijn mensen die zeggen dat het een vaardigheid is. Ik vermoed dat daar wel iets in zit. Er zijn ook mensen die het doden als een vorm van kunst zien. Met hen kan ik het ook niet oneens zijn. Als je het vader en moeder had gevraagd, zouden ze hebben gezegd dat doden net zoiets is als overleven, al sinds het begin der tijden.

Ik kan me voorstellen dat je een keertje flink moet slikken bij het lezen van al die onthutsende ontboezemingen, helemaal omdat we elkaar nog maar net voor het eerst hebben ontmoet. Ik kan het ook heel goed begrijpen als je verder helemaal niets wilt weten van wat ik op het punt sta te vertellen. Het is geen schande om het boek dicht te slaan en het de rug toe te keren. Als ik

die kans ooit had gekregen, had ik hem met beide handen aangepakt. Helaas kun je een boek niet dichtslaan als het verhaal zich rondom je ontvouwt. Niet als het je eigen verhaal is. Dan kun je alleen vooruit, de bladzijde omslaan.

Ik ben Anson Bishop. Ik zal je vertellen hoe het allemaal is begonnen.

WOENSDAG 25 AUGUSTUS 1999

2

ANSON

‘Wat ben jij verdomme aan het doen, Bishop? Laat ik niet merken dat je alles opschrijft!’

Ik keek op en zag de woest starende blik van Vincent Weidner in de achteruitkijkspiegel van de Chevy die we hadden gestolen. Opgedroogde bloedspetters maakten zijn gezicht, dat alleen werd verlicht door het licht van de instrumenten in het dashboard, angstaanjagend. Paul Upchurch zat op de passagiersstoel. Zijn hoofd leunde tegen het portierraam en hij snurkte luidruchtig. Ik vond het onbegrijpelijk dat hij kon slapen. Mijn hart was vrijwel de hele nacht als een razende tekeergegaan en maakte nog geen aanstalten het kalmer aan te gaan doen. Het feit dat een schampschot mijn been had opengehaald, werkte ook niet mee. Net zomin als mijn kloppende rechterarm. Ik had die arm de eerste keer gebroken toen ik een paar weken daarvoor in aanvaring was gekomen met een pedofiel, en ik was ervan overtuigd dat hij een paar uur geleden opnieuw gebroken was tijdens mijn vlucht uit een afgelegen boerderij. We bevonden ons nu op een uur of twee rijden van Simpsonville in South Carolina en waren op weg terug naar diezelfde boerderij.

‘We zitten al tot onze nek in de stront,’ mompelde Vincent. ‘Dat jij alles wat er gebeurt nog eens netjes op papier zet voor de smerissen, is wel het laatste wat we kunnen gebruiken.’

Ik keek naar het zwart-witte notitieboekje dat ik op schoot had. In mijn goede hand hield ik mijn pen. ‘Dat zou ik niet doen.’

We hadden de auto gestolen van een corrupte rechercheur die we hadden doodgeschoten. In het vak aan de rugleuning van de bestuurdersstoel

had ik een pakje met notitieboekjes gevonden. Ik stelde me voor dat hij die gebruikte als hij aantekeningen moest maken bij zijn legitieme werkzaamheden. De rechercheur heette Stocks. We hadden zijn partner Welderman, die even corrupt was, ook doodgeschoten. Dat was gebeurd bij de boerderij waar we nu naartoe reden. Dat we dat deden, was pure waanzin. Ik had er geen andere woorden voor. ‘We zouden niet terug moeten gaan. Dat is precies wat ze graag zouden willen.’

Vincent gromde. ‘Hoe weet jij nou wat ze willen? Je bent gewoon een snotneus. Je hebt er de ballen verstand van.’

Ik was vijftien. Het was deze nacht niet de eerste keer dat ik iemand had gedood. Het was zelfs niet de eerste keer dat ik een corrupte smeris had gedood. ‘Die lijken in die auto – dat was kaas.’

‘Hè?’

‘Lokaas.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat was geen lokaas – dat was een boodschap.’

‘Lókaas.’

‘Jij bent gek.’

We hadden de auto van de rechercheur gestolen. Het was de bedoeling dat de meisjes met The Kid achter ons aan zouden komen in de auto van Finicky. Zij zouden rechtstreeks naar de plek rijden die we hadden afgesproken. Dat was het plan. Wij zouden er ook komen nadat we Wezel hadden opgehaald. Maar zo ging het allemaal niet. De smerissen hadden Wezel vermoord voordat we er waren. De meisjes kwamen niet opdagen. In plaats daarvan vonden we op de plek waar we hadden afgesproken de wagen van Finicky met de lijken van de beide rechercheurs erin. Plus een briefje dat ons moest afschrikken. Geen spoor van de meisjes en The Kid.

‘Iemand heeft de moeite genomen om Welderman en Stocks in Finicky’s auto te dumpen,’ zei ik, ‘en er drie uur lang mee te rijden naar een ontmoetingsplek waar alleen Libby en ik iets van afwisten. Dat hebben ze gedaan om ons twee dingen duidelijk te maken: één, ze hebben de meisjes, twee, als we ze terug willen, moeten we ze komen halen.’

Vincent rolde met zijn ogen. ‘In het briefje stond: “Je krijgt een uur de tijd om het vuil op te ruimen. Dan bel ik de politie. Vergeet de meisjes. Kom niet achter ons aan.” Getekend door een of andere klojo die zich Sam Porter laat noemen. Dat is een boodschap voor ons dat we overal naartoe mogen, behalve naar Charleston, en dat we moeten verdwijnen, anders hangen ze ons de moorden aan de broek.’

‘Je noemde me een snotneus.’

‘Nou en? Heb ik je op je ziel getrapt? Je bént gewoon nog maar een snotneus.’

‘Zo kijken zij naar ons, alsof we snotneuzen zijn,’ legde ik uit. ‘Als je tegen een snotneus zegt dat hij iets moet doen, wat doet hij dan?’

Vincent stond op het punt iets tegen te werpen, maar toen viel het kwartje. ‘Precies het omgekeerde.’

Ik knikte. ‘Ze zeiden dat we moesten maken dat we wegwamen omdat ze wisten dat we dan juist zouden terugkomen.’

Hij schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Waarom zouden ze zo veel moeite doen? Als ze ons daar wilden hebben, hadden ze ons toch gewoon kunnen pakken op de plek waar we hadden afgesproken.’

De plek waar we hadden afgesproken.

Mijn oude huis in Simpsonville.

Ik had het adres aan Libby gegeven. Alleen aan Libby.

Dat zou ze niet vrijwillig prijsgeven.

Wat hebben ze gedaan om het uit haar los te krijgen?

Daar wilde ik niet aan denken.

Dat kon ik niet.

Ik had Libby’s medaillon gevonden op de grond, vlak nadat we het briefje vonden. Ik had het in mijn zak en voelde de warme gloed.

Op zijn plekje op de passagiersstoel snurkte Paul een keer luid. Hij ging verzitten en gleed weer weg in slaap. Zijn adem vormde een wolkje op het raam.

Vincent liet zijn stem een beetje zakken. ‘Luister, je hebt in de boerderij al die foto’s gezien van kinderen die ze hebben uitgebuit. Dat trafficking-netwerk wordt al jaren vanuit die boerderij gerund. Dit is geen eenmalige operatie, het is een machine. Jij en ik, en Paul, wij zijn beschadigde handelswaar. Ik ben bijna achttien, te oud voor wat zij willen. Jij hebt je arm gebroken. Waarschijnlijk weten ze dat je door een kogel in je been bent geraakt, al weten ze waarschijnlijk niet hoe erg het is. En wat Paul betreft, laten we wel wezen, dat is moeders mooiste niet. Die levert niet bepaald de hoofdprijs op. Wij zijn niet meer interessant voor ze, ze willen van ons af. Ze willen de meisjes. Correctie: ze hebben de meisjes. En The Kid. Ze nemen hun verlies. Ze hebben ons een boodschap gestuurd om ons af te schrikken. Luid en duidelijk. We hebben die smerissen gedood. Als we onze kop boven het maaiveld uitsteken, lappen ze ons erbij.’

‘Corrupte smerissen.’

‘Een smeris is een smeris. Het interesseert niemand of hij corrupt is of niet. Dat kunnen we bovendien niet bewijzen.’ Hij zuchtte. ‘We hadden die auto in de fik moeten steken.’

‘Daar was de brandweer op afgekomen.’

Dat wist ik, want ze kwamen toen mijn huis afbrandde. Ze kwamen niet snel genoeg om het huis te redden, maar ze kwamen wel.

Vincent haalde zijn schouders op. ‘Dan was er in ieder geval geen bewijs geweest. Tenminste niets wat ze zouden kunnen gebruiken. Daarom hebben ze ons waarschijnlijk ook niet gewoon vermoord op de ontmoetingsplek. Ons vermoorden roept meer vragen op. Nog meer problemen. Als ze ons op de vlucht jagen, kunnen ze met een beschuldigende vinger naar ons wijzen. Dat is de enige reden waarom we nog ademhalen.’

Vincent had Stocks doodgeslagen met een moersleutel, met een akelige klap op zijn hoofd. Ik had Welderman in zijn hals gestoken. Bepaald geen schone moorden. Wie weet hoeveel sporen we hadden achtergelaten. Ik keek omlaag naar mijn hand en zag opgedroogd bloed van Welderman. Op mijn hand, op mijn shirt. Er zaten bloedspetters op het gips om mijn rechterarm. Als we werden aangehouden, zouden we niet verborgen kunnen houden wat we hadden gedaan. Dan zouden er nog meer slachtoffers kunnen vallen.

‘Misschien zouden we ergens moeten stoppen om ons op te frissen,’ zei ik. ‘Andere kleren aantrekken.’

‘Ik zou ook wel wat willen eten,’ zei Paul met een stem die klonk alsof hij nog ver weg in slaap was.

‘We stoppen niet,’ zei Vincent. Met zachtere stem vervolgde hij: ‘Ik geef Kristina niet op. Iedere seconde telt.’

Hij had natuurlijk gelijk. We hadden geen tijd. Het was een domme opmerking van mij.

We hadden een plan nodig. Een *nieuw* plan. Stoppen betekende uitstel van executie. Uitstel was weggijken van het onvermijdelijke.

Ik denk dat ik eigenlijk ook bang was voor wat we zouden aantreffen bij de boerderij. Misschien wist ik al wat we er zouden aantreffen. Misschien wist ik het en wilde ik de confrontatie zo lang mogelijk uitstellen.

Net zo goed als Vincent aan Kristina dacht, wilde ik Libby niet kwijtraken. Die angst knaagde aan me. Zonder haar was al het andere onbelangrijk. Ik had tegen haar gezegd dat ik van haar hield en dat was waar. Een

paar maanden geleden had ik geen idee wat dat betekende, maar zij haalde het in mij omhoog. Weten dat ze in gevaar was, weten wat ze met haar van plan waren... Het deed pijn. Het deed fysiek pijn. Meer dan mijn gebroken arm of de schotwond in mijn been. Het deed heel diep vanbinnen pijn op een plek waar geen pijnstillers kon komen.

Libby.

Kristina.

Tegan.

Vincent.

Paul.

The Kid.

Ik.

We zaten er allemaal samen in. Wezel was voor ons gestorven.

We konden niet vluchten. We moesten er samen doorheen. We zouden ze allemaal weer terughalen en dan zouden we een einde aan die rotzooi maken. We zouden de mensen die ervoor verantwoordelijk waren een halt toeroepen. O, en als ze Libby ook maar iets hadden misdaan...

Dat klinkt verdacht veel als een door emoties ingegeven reactie, knul, klonk vaders stem van ergens in mijn achterhoofd. Emoties zijn iets voor zwakkelingen. Niet voor jou. Niet voor mijn zoon.

‘Jij hield van moeder,’ zei ik zonder geluid te maken.

Dat zeker en moet je zien waar het me heeft gebracht.

‘Anson heeft gelijk,’ mompelde Paul. Hij ging overeind zitten en wreef in zijn ogen. ‘Ze zijn daar niet. Ze zijn voorgoed vertrokken en komen er nooit meer terug.’

Vincent keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Hoeveel heb jij opgevangen van dit gesprek ? Ik dacht dat jij sliep.’

‘Genoeg om te weten dat jij denkt dat je mooier bent dan ik, egocentrische lul die je bent.’

‘We gaan naar de boerderij,’ zei Vincent afgemeten. ‘We doen het voorzichtig. Als ze daar niet zijn, kunnen we misschien uitzoeken waarnaartoe ze de meisjes hebben meegenomen.’

‘En als dat niet lukt?’

Vincent keek eerst naar Paul en toen in de achteruitkijkspiegel naar mij. ‘Dan gaan we verdomme uitzoeken wie die Sam Porter is en slaan we alles wat we willen weten uit hem.’

3

ANSON

De boerderij was allesbehalve een verlaten toestand. Het was er een drukte van belang in het diepe duister van de nacht.

We hadden de auto anderhalve kilometer eerder achter de resten van twee afgetakelde graansilo's neergezet en het laatste stuk gelopen over overwoekerde akkers en door de bosjes die eraan grensden. Ik gebruik het woord 'lopen' een beetje losjes. Voor mij was het eerder een kwestie van voorthobelen omdat ik probeerde mijn gewonde been te ontzien. Paul hielp me zoveel hij maar kon, terwijl Vincent voor ons uit holde om de weg te verkennen. We troffen hem verscholen achter wat struikgewas aan, boven op een heuveltje. Hij loerde tussen de doornige takken door naar het huis aan de voet van de heuvel. Achter alle ramen brandde licht. Het silhouet van het huis gloeide op voor het diepe duister van de nacht als een levend, ademend ding dat uit donkere schaduwen hongerig, met vochtige lippen, naar de wereld keek.

Vincent maakte een gebaar dat we ons klein moesten maken en we zochten een plek naast hem.

Er stonden twee busjes voor het huis.

Twee witte busjes.

Busjes die ik kende.

'Dat zijn de mensen die mijn huis in brand hebben gestoken,' fluisterde ik.

'Zeker weten?'

Ik knikte. 'De vorige keer stond er TALBOT ENTERPRISES op de zijkant. Blijkbaar hebben ze dat overgeschilderd. De rest is precies hetzelfde. Zeker weten.'

‘Weet je wel hoeveel witte busjes er op de wereld zijn?’ Paul boog zich naar me toe. ‘Dat kunnen net zo goed andere mensen zijn.’

Vader had me eens gezegd ‘Verkeerde aannames zijn de wortel van gemaakte fouten’, en het leek me dat hij daar gelijk in had. Er was geen enkele reden om aan te nemen dat het dezelfde busjes waren. Het was waarschijnlijk ook niet zo, maar het vóélde zo.

Vincent staarde gebiologeerd naar het huis. ‘Tot nu toe heb ik zes mensen geteld. Ze dragen een plastic overall. Ze zitten er van top tot teen in.’

‘Schoonmakers,’ zei Paul zacht. ‘Je komt ze heel veel tegen in stripverhalen. Misschien vernietigen ze bewijsmateriaal, wissen ze sporen, vingerafdrukken, ruimen ze persoonlijke bezittingen op. Ze maken het huis steriel. Ze doen alles wat nodig is om de banden met het huis te verbreken. Het is precies wat ik dacht. Ze zijn vertrokken. De meisjes en The Kid zijn allang verdwenen hier.’

Vincents vingers streelden de contouren van de revolver die we hadden gestolen. In het dashboardkastje van de auto van de rechercheur had hij een doos met patronen gevonden. ‘Dat weten we niet.’

‘Heb je Finicky al gezien?’ vroeg ik.

Mevrouw Finicky runde het huis. Het Finicky Huis voor Onhandelbare Kinderen – zo had ze het genoemd. Een tijdelijk pleeghuis voor kinderen die niet elders konden worden ondergebracht. Zij was het gezicht naar de buitenwereld, terwijl de rechercheurs en Joost mag weten wie nog meer er de kinderen door joegen alsof ze slachtvee waren.

‘Ik heb alleen die lui in het wit gezien. Als Finicky er nog is, is ze binnen.’ Vincent maakte aanstalten te gaan staan.

Ik pakte zijn arm. ‘Wat ga je doen?’

‘Ik ga mijn meisje halen.’

‘Je zei net dat er minstens zes klojo’s binnen zijn. Misschien zijn er wel meer. We hebben één revolver met zes kogels. We moeten dit slim aanpakken.’ Vader zou me berispt hebben omdat ik dat woord – klojo’s – gebruikte, maar het glipte er zomaar uit. ‘We hebben een plan nodig.’

‘Heb jij een plan? Weet je het beter?’ Hij keek me woest aan en klopte op zijn broekzak. ‘Want ik heb nog tien extra kogels in mijn zak. Ik ben van plan om vijf van die klootzakken dood te schieten. Wie er dan nog over is breek ik alle botten in zijn lijf tot hij me vertelt waar ze de meisjes naartoe hebben gebracht. Soms is eenvoud de beste oplossing, wijsneus.’

‘Jongens...’ zei Paul zacht.

Vincent liep rood aan. ‘Kop dicht, hou je erbuiten.’

‘Jongens, ze gaan weg.’

Allebei keerden we ons met een ruk weer naar de boerderij.

Een van de twee busjes kwam in beweging en begon aan de rit over de lange grindweg. De portieren van het andere busje sloegen dicht. Even later klonk het geluid van de motor van het tweede busje.

‘Fuck!’ Vincent wrong zich door het struikgewas en haastte zich, half rennend, half glibberend en glijdend van het steile hellinkje af. In een mum van tijd was hij in de duisternis verdwenen.

Paul staarde hem alleen maar roerloos na. ‘Gaan we achter hem aan?’

Hij zei nog iets, maar dat verstond ik niet. Ik zocht zelf al een weg door het struikgewas naar beneden. De schotwond in mijn been produceerde een snerpende pijn en mijn spieren dreigden het op te geven, maar ik hield vol. Ik kon Vincent niet in de steek laten.

Ik was halverwege de helling toen het eerste schot klonk.

Ik had amper zicht op Vincent. Hij zat in elkaar gedoken aan de voet van de helling. Maar het vuur uit de loop van de revolver bij het tweede en het derde schot was duidelijk te zien.

De achterlichten van het busje lichtten vuurrood op. Heel even dacht ik dat de beide achterportieren zouden openzwaaien en dat ze Vincents schoten zouden beantwoorden. Maar de bestuurder trapte het gas tot op de plank in. De achterwielen besproeiden ons met grind toen het busje slingerend verdween over de weg.

Ik struikelde, viel bijna en bereikte het einde van de helling op het moment dat Vincent nog eens drie kogels afvuurde. De kans dat hij het busje zou raken – van deze afstand met een .38 – was vrijwel nihil, maar hij bleef de trekker overhalen, zelfs nog toen de revolver leeg was. Pas na een stuk of vijf droge klikken gaf hij het op. ‘Godverdomme!’ schreeuwde hij. ‘Die klootzakken! Verdomde klootzakken!’

Ik keek meteen om naar de boerderij, half in de verwachting dat er nog iemand naar buiten zou komen om ons neer te schieten, maar er was niemand meer. De kreten van Vincent stierven weg over de akkers, werden opgezogen door verwaalde achtergebleven maisstengels en onkruid. Daarna werd het stil en hoorde je alleen nog de krekels en ons gehijg.

Toen ik bij Vincent kwam had ik bijna mijn hand op zijn schouder gelegd om hem te troosten, maar ik kon mezelf er niet toe zetten. Vader had me geleerd dat dat de juiste manier was om te reageren. We hadden het

zelfs geoeffend, maar ik heb het altijd moeilijk gevonden om mensen aan te raken, om door mensen te worden aangeraakt. Dat gold voor iedereen, met uitzondering van Libby. In plaats van hem aan te raken zei ik: 'We vinden ze wel.'

Vincent kreunde gefrustreerd en sloeg een paar keer met de revolver op de grond om zich af te reageren. Toen kalmeerde hij en kwam hij overeind.

'675BG3,' mompelde Paul een paar keer tussen zwoegende ademhalingen door toen hij ook van de helling af bij ons kwam.

Ik keerde me naar hem toe en fronste mijn wenkbrauwen. 'Huh?'

'Het kenteken van dat busje.'

'Shit.' Vincent keek naar de grond. Hij hurkte om beter te kunnen kijken.

Ik kwam dichterbij. 'Wat is er?'

Toen zag ik het.

Iemand had met de neus van zijn schoen een kring in het zand en grind getekend. Dat deed The Kid als hij nerveus was. Hij tekende kringen met zijn voet. De helft van de tijd had hij zelf niet eens door dat hij het deed. 'Het valt onmogelijk te zeggen wanneer...'

'Je weet heel goed wanneer.' Het klonk als een pistoolschot. 'Pal voordat ze hem in een van die busjes stopten. Waarom stond hij anders hier buiten?'

Paul trok wit weg. 'Hij moest naar een dokter. Je hebt hem gezien. Ze hebben hem verrot geslagen. Hoe is het mogelijk dat hij nog kon staan?'

The Kid had een briefje van ons bij zich gehad. En geld. Dat was allemaal onderdeel van een uitgebreid, maar mislukt plan om te ontsnappen. Ze hadden hem bijna doodgeslagen en mee teruggenomen hiernaartoe. Toen wij met de rechercheurs afrekenden, zouden de meisjes The Kid naar een ziekenhuis brengen, maar ze waren hier nooit vertrokken. Iemand had ze tegengehouden. We dachten allemaal hetzelfde.

'Finicky moet zich hebben bevrijd,' zei Paul.

Vincent staarde naar de kring op de grond. 'Misschien was het de man van het busje.'

We wisten niet hoe hij heette. We wisten alleen dat het ook een corrupte smeris was. Hij bestuurde het busje waarin ze ons soms vervoerden. Hij had altijd een marineblauwe trenchcoat aan. Soms was hij alleen bij het hotel, als een soort contactpersoon tussen de pedofielen en de rechercheurs. Hij was echter altijd in de buurt.

‘Die patrouillewagen was er ook nog,’ zei ik, hardop denkend. ‘Die aan kwam rijden pal voordat we Stocks dood sloegen.’

‘Pal voordat ik Stocks dood sloeg,’ corrigeerde Vincent me.

Dat liet ik voor wat het was. ‘De man van het busje heeft misschien een minuut met hem staan praten voordat hij omkeerde en weer vertrok.’

‘Misschien was dat de man van dat briefje, Sam Porter,’ zei Paul. ‘Misschien is hij of de man van het busje teruggekomen, heeft hij de meisjes overmeesterd, Finicky bevrijd en...’

‘Ik heb Kristina het pistool van Stocks gegeven,’ zei Vincent. ‘Zij zou niet...’

‘Het was niet geladen,’ hielp ik hem herinneren. ‘We weten niet of ze nog ergens kogels hebben gevonden.’

‘Ja... Nou, ik heb nog.’ Vincent haalde kogels uit zijn zak, herlaadde de revolver en stampte de treden van het bordes op naar de voordeur.

4

ANSON

Vader had me geleerd hoe je een kamer in moest gaan, hoe je véilig een kamer in moest gaan. Altijd laag. Altijd snel. Door het deurgat, de hoek om en omlaag tegen de muur voordat iemand de kans kreeg om te reageren.

Vincent deed niets van dat alles.

Met de revolver hooggeheven trapte hij zo hard tegen de deur dat rond het slot splinters uit het kozijn braken. De hele veranda schudde mee. Daarna bleef hij twintig seconden in de deuropening staan en keek hij rond in de ruimte erachter. Als daar iemand was geweest met een wapen, had Vincent geheid het loodje gelegd, maar niemand vuurde een wapen af en niemand begon te schreeuwen. Er was niemand. Het bleef doodstil toen Vincent naar binnen liep.

Ik liep voorzichtig achter hem aan. Paul kwam als laatste. Het verstilde van de ruimte benauwde ons. Het leek of zelfs het stof niet langer rond-dwarrelde, alsof het in pauzestand stil hing in de lucht, alsof de ruimte geen levend, ademend iets was maar een kopie van een ruimte.

Nog maar een paar uur daarvoor, was die kamer een levendiger bedoe-ning geweest, met de meisjes, The Kid, Finicky, beide rechercheurs en de man van het busje, terwijl er een spanning in de lucht hing die zo zwaar was dat hij een weegschaal zou doen uitslaan. Nu was het een graftombe. Er was geen andere manier om het te beschrijven. Het was alsof je je ogen opsloeg in een doods-kist die in een grafkuil lag die net weer was volgestort met zand.

Al het meubilair was afgedekt met lakens.

Dat was zonder meer het werk geweest van die mannen in wit.

Vincent liep naar de bank en trok het laken weg dat eroverheen lag,

waardoor de plek zichtbaar werd waar Welderman was doodgebleed. Ze hadden pogingen gedaan om de bloedvlek weg te poetsen, maar ze hadden het alleen maar erger gemaakt. Het leek wel of ze het met een natte spons hadden geprobeerd en zo de vlek alleen maar hadden uitgesmeerd, en dat ze het toen maar hadden opgegeven en de bank hadden afgedekt met een laken. Vincent keek alleen maar heel even naar de donkere vlek. Toen rende hij de trap op naar boven terwijl hij Kristina's naam riep.

Paul en ik bleven achter in de kamer. We keken elkaar aan. We wisten dat niemand zou reageren. We luisterden naar de zware voetstappen van Vincent en hoorden hem boven van de ene kamer naar de andere gaan. We hoorden hoe hij langzamer ging lopen toen hij ook tot dat besef kwam. We waren te laat.

Ik doorzocht de woonkamer snel en ontdekte alleen maar meer van hetzelfde: de stoelen, de tafel en een grote porseleinkast tegen de muur waren allemaal afgedekt met lakens. In de keuken stond de deur van de koelkast open. De stekker was uit het stopcontact getrokken en hij was helemaal leeg. De voorraadkast was ook helemaal leeggehaald.

Ik kon het allemaal niet duiden. Ze hadden het huis niet steriel gemaakt zoals Paul dat bedoelde – misschien hadden ze vingerafdrukken gewist, maar afgezien daarvan hadden ze geen enkele poging gedaan om sporen te wissen. Het leek er eerder op of iemand de boerderij had voorbereid op een tijd van leegstand. Zoiets als wat je doet als je een tijd op reis gaat. Het leek wel of het ze helemaal niet interesseerde of ze sporen van welke aard dan ook achterlieten.

Toen ik terugkeerde in de kamer kwam Vincent de trap af. 'Al onze kleren zijn weg, het spul van de meisjes ook. Alle klerenkasten en laden zijn leeg en ze hebben ook alle tandenborstels en persoonlijke spullen uit de badkamers meegenomen.' Hij maakte een gebaar naar de foto's aan de muren. 'Maar deze hebben ze laten hangen. Ik begrijp het niet.'

Het waren de foto's van alle kinderen die vanuit de boerderij waren geëxploiteerd. Het waren er zoveel dat ik ze niet durfde te tellen. Onze foto's hingen er ook, tussen al die andere. Sommige foto's waren al jaren oud.

Ik keek naar de bloedvlek op de bank. 'Ze hebben de koelkast ook leeggehaald. Ze maken zich meer zorgen om voedsel dat kan bederven dan over de vraag of ze gepakt kunnen worden. Dit is allemaal veel groter dan een paar corrupte smerissen.'

'O, shit.'

Dat was Paul. Hij had het laken van een van de leunstoelen getrokken – de gele oorfauteuil waarin Tegan zich graag nestelde. Soms zat ze er uren achter elkaar met een boek of luisterde ze naar muziek, een kwartslag gedraaid met bungelende benen over de armleuning. De zitting en de rug van de stoel zaten onder het bloed. Iemand had ook hier geprobeerd het weg te poetsen en het net als op de bank alleen maar erger gemaakt.

Paul trok bleek weg. Hij leek misselijk te worden. Hij had een zwak voor Tegan.

‘Het is niet gezegd dat het haar bloed is,’ zei ik.

‘Maar ook niet dat het dat niet is.’

Vincent liep om de stoel heen en ging op de armleuning zitten. Hij krabde met de loop van de .38 onder zijn kin. Het kostte me geen enkele moeite te bedenken wat vader zou zeggen als hij iemand dat zag doen. Vader was een voorzichtig man. Vincent moest zich ook hebben gerealiseerd dat hij iets gevaarlijks deed, want hij liet de revolver zakken en hield hem op schoot. ‘Wat zei Welderman ook alweer? Toen hij tegen Finicky zei dat niemand weg mocht uit het huis?’

“Ik wil je sleutels. Niemand gaat hier meer de deur uit tot het Guyon,” zei ik. “Begrepen? Jij niet, zij niet, niemand.”

Ik besepte pas dat ik ook de stem van Welderman had nagedaan toen ik opkeek en zag dat zowel Paul als Vincent me aanstaarde. Vader en ik deden vaak geheugenoefeningen. We gingen soms naar open huizen en als we dan weer thuis waren stelde hij me vragen over wat er in een bepaalde kamer van een bepaald huis te zien was geweest. We hadden thuis maar één tv en een van zijn favoriete spelletjes was om drie minuten naar een programma te kijken, dan drie minuten naar een andere zender, enzovoort. Na een half uur moest ik dan passages uit dialogen citeren die hij willekeurig uitkoos. Ik kon ook hele films doen. *Dirty Harry* was een van mijn favorieten. Ik kon zo...

‘Anson,’ onderbrak Vincent mijn gedachtegang. ‘Kun je lang genoeg uit je eigen hoofd kruipen om een gesprek gaande te houden?’

‘Sorry,’ zei ik. ‘Sorry.’ Heel schuldbevestigend.

‘Wat is Guyon?’ vroeg Paul. ‘Enig idee?’

Vincent noch ik zei iets. We wisten het niet.

Terwijl ik mijn best deed om mijn gewonde been niet te belasten, liep ik naar het cilinderbureau achter in de kamer. Ik trok het laken eraf in de hoop iets als een agenda te vinden. In plaats daarvan vond ik meer bloed.

Vegen bloed over het hout en de rekeningen van energiebedrijven die waren achtergebleven. Iemand had zich ook uitgeleefd op de stoel. De versplinterde restanten ervan waren onder het bureau geschoven.

‘Jezus.’ Paul was even lijkleek als het laken dat ik in mijn hand hield. ‘Ze zijn dood. Ze zijn allemaal dood. Ze zitten niet in het busje, ze zijn...’

‘Ze zijn niet dood,’ zei Vincent met nadruk. ‘De meisjes zijn hun veel te veel geld waard. Die doen ze niets.’

‘Wel als het moet,’ zei Paul zacht.

‘Het kan ook The Kid zijn.’ Ik wilde het niet zeggen, maar iemand moest dat doen. ‘Hij was er beroerd aan toe. Misschien hebben ze besloten...’

‘Het zijn niet de meisjes,’ onderbrak Vincent me ruw. ‘En het is ook niet het bloed van The Kid.’

Iets zeggen maakt het nog niet waar, kwam in me op, maar ik was niet van plan om dat tegen Vincent te zeggen. ‘Het zou ook Finicky kunnen zijn,’ zei ik in plaats daarvan.

Vincent knikte instemmend alsof ik hem iets had gegeven waarnaar hij naarstig op zoek was. ‘Ja... Finicky, dat was een onbetrouwbare factor.’

‘Ja... Finicky,’ herhaalde Paul, maar het klonk allesbehalve overtuigd.

‘Guyon,’ zei Vincent opnieuw.

Paul keerde al het bloed de rug toe en keek uit het raam. ‘Welke datum op de kalender was het ook alweer? Die datum die overal omcirkeld was?’

‘29 augustus,’ zei ik. ‘Finicky had hem omcirkeld op haar kalender in de keuken. Hij was ook omcirkeld in het kantoor van dr. Oglesby.’

‘Dat is over vier dagen,’ mompelde Paul.

‘Denk je dat jouw psychiater er ook bij betrokken is?’

‘Ik denk dat ze er allemaal bij betrokken zijn. Iedereen met wie we te maken hebben gehad sinds we hier geplaatst zijn.’

‘Dus wat is Guyon?’ vroeg Paul. ‘Een plaats? Een persoon?’

Er viel een diepe stilte. Geen van drieën hadden we ook maar een flauw idee.

Het was Vincent die de stilte verbrak. ‘Die smeris die werd neergeschoten in dat steegje in Charleston. Die probeerde toch samen met de man van het busje Wezel te pakken?’

Paul knikte. Hij was de enige geweest die het had gezien. ‘Hij kwam van de ene kant het steegje in en de man van het busje van de andere kant. Ze probeerden Wezel in te sluiten. Ik weet niet wie als eerste schoot, maar hij werd geraakt. Net als Wezel.’